

Kenéz Ferenc

Bámulnám egész éjszaka

Ha ledobnának
egy kötélhágcsót az égből,
kissé álmétkodva
megköszönném.
Aztán hátrabaktatnék
a valamikori kertbe,
megkeresném a tyúkszaros létrát,
s a csillagokkal teli égboltot
bámulnám egész éjszaka,
míg csak le nem szédülök
a csirkeól tetejéről,
vagy míg be nem kiált
halott édesanyám a házba.

Per pillanat

Igen, tudod, hát van, van
az az egy számítógép, de hát
most már kettő kéne,
és persze, tévé, nézhessem én is,
tudod, csak úgy magamnak, külön,
abból is jó lenne még egy,
s akkor a kocsiról még
nem is beszéltem, mert hogy
csak egy van abból is,
és abból is jó lenne kettő,
no persze férjből is, tudod,
egy ilyen is, meg egy olyan is,
neked mondjam,
nos, aztán már igaziból
csak az kéne, haha,
legyen istenből is kettő,
s ez a másik éljen itt lenn,
lássa ő is, milyen az, ha,
per pillanat,
a világból nincsen másik,
csak mit adott
a teremtő.

Képzavar képzavar hátán

Piros kabátot adtál
reám régen.
Azóta körözök ilyen furán
mint egy piros kabátba
öltöztetett madár varrótúvel a kezemben
az egyre jobban
szétfoszló égben.

Hapták-idők

Láttam, az utcán suttogva jártak,
akik a téren most kiabálnak,

kiigénylik a hajnal pírját
és isten hófehér papírját,

ráordítanak minden lakatra,
beülnek minden kirakatba,

kiabálnak, hogy nem jó a festék,
ahhoz, hogy a jövőt lefessék,

azt a jövőt, mit kitaláltak,
s „csak nekünk”, „csak most” kínálnak:

telefonáljunk nekik, azonnal,
s ők a hazát megforgatják, haszonnal,

s törmelékben majd vissza is adják,
csak mondjuk, hogy tetszik a hapták.

Nem tetszik uraim, köszönöm,
vérem már kinn fut a délkörökön.